

RYTÍŘ VŠEDNÍHO DNE

V našem prázdninovém „rytířském“ vydání nemůže samozřejmě chybět ani rozhovor s člověkem, který pravidelně obléká brnění a trénuje boj zblízka. Na otázky nám odpovídal halapartník a pikénýr a bývalý čtenář Tarsicia Filip Ge.

Co Vás zaujalo na rytířství a jak dlouho se mu věnujete?

Rytířství a středověká historie mě zajímaly už od malička. Již od tří let jsem byl vychováván v duchu skautské výchovy, a ta v mnoha ohledech vychází i z rytířských ideálů. Doma jsem měl několik encyklopedických knih s obrázky hradů a vojáků, a když jsem v roce 1999 byl poprvé na rytířském táboře v Budkovicích pořádaném jezuitů, moje životní vášeň začala.

V jakém historickém období se jako rytíř objevujete?

Když jsem začínal, vůbec jsem nepřemýšlel nad nějakým obdobím, jen jsme nakoupili meče, svářečské rukavice, ušili jednoduché varkoče (barevná zdobená svrchní část oděvu zakrývající zbroj, pomáhala rozlišit bojující mezi sebou) a iněné košile a pod vedením zkušenějších kamarádů se snažili své zbraně ovládnout a neublížit si. Asi v 18 letech jsem už definitivně zakotvil v tom pro mě nejkrásnějším období středověku: v poslední třetině 15. století. Společně s mnoha dalšími nadšenci jsme začali rekonstruovat švýcarskou žoldáckou pěchotní jednotku z roku 1474 a nazvali se Rattenschwanz a jako švýcarský halapartník a pikénýr z kantonu Bern jsem v ní aktivní dodnes.

Čím Vás tato doba oslovuje?

Podzimní středověk je velmi bouřlivé období, ve kterém probíhá řada celospolečenských změn. Prudce se vyvíjí móda a vojenská taktika. A především přichází definitivní konec elitních jezdců – rytířů, které se pokoušelo obnovit Burgundské vévodství. A právě jejich armáda, špičkově a nákladně vyzbrojená, byla na hlavu poražena obyčejnými měšťany bránícími své údolí a lesy – Švýcarsy. Předem jasný výsledek byl zvrácen bojovou kázní, výcvikem a odhodlaností. Nafoukaní jezdci konce středověku nebyli schopni porazit odhodlané a dobře vycvičené pěšáky s dlouhými pikami. A tento úžasný moment je pro mě zásadním a přitažlivým už téměř deset let.

Vnímáte duchovní rozměr rytířství?

Rytířské ideály a romantika mě formovaly v celém období mého dospívání. Rád jsem se tehdy považoval za moderního rytíře a obdivoval jsem kulturu 13. a 14. století, kdy éra rytířství vrcholila. Ctnosti tehdejších rytířů (víra, naděje, láska, milosrdenství, statečnost, spravedlnost, moudrost, umírněnost) již možná dnes nejsou tak populární, ale o to více v moderní době potřebné.

V období, kterému se věnuji, je rytířství již zdegenerované. Nejde o bojovníky víry a ochránce slabších, ale o z pohodlné šlechty znuděné životem, riskující zdraví v nebezpečných turnajích. A proto jsem rád, že mohu být na straně, která nepředstírá žádné vysoké ideály, ale ve své prostotě, zbožnosti a odhodlání poráží pýchu a nabuřelost Burgundských jezdeckých šiků.

Sloužíte u Hradní stráže. Inspirovala Vás k této službě Vaše zkušenost se středověkou obranou hradu?

Jako voják Hradní stráže jsem součástí elitní vojenské jednotky, která má tu čest střežit a bránit sídla prezidenta České republiky. A zejména práce v prostředí, které je zcela nasyceno historií, je velmi inspirativní. Kdo z nás může říct, že spal na nějakém hradě nebo ho hlídá? A pokud jde dokonce o hrad, kde měli své sídlo kníže svatý Václav, králové Vratislav a Přemysl Otakar II. nebo císaři Karel IV. a Rudolf II., rozhodně mám být na co pyšný.

Můžete naše čtenáře pozvat na nějakou historickou bitvu nebo klání, kterého se zúčastníte?

Rád bych vás všechny pozval 13. srpna 2016 na hrad do Budyně nad Ohří, nedaleko Litoměřic, kde se bude konat již 6. ročník bitvy Švýcarů proti Burgundům. Bitvu organizuje náš spolek oživené historie Rattenschwanz a těšit se můžete na středověké ležení, opravdu mezinárodní účast bojujících z celé Evropy, historické tance v hradním sále, dobývání hradeb i dětskou stezku. Více informací je na našich stránkách <http://bitva-budyne.cz> nebo na www.facebook.com/bitvabudyne

Děkujeme za rozhovor

Celý rozhovor si můžete přečíst na webu Tarsicia

Foto: archiv autora

Výherci letu VRTULNÍKEM

Absolutním vítězem velké soutěže k Roku milosrdenství, která začala v říjnovém čísle Tarsicia a měla tři velké úkoly (některé byly zašifrované), se stal Samuel Obr. Druhé místo získal Vavřinec Holeček a na bronzové třetí místo dosáhl Martin Štefánik.

Všichni tři se mohli vydat na exkurzi po letecké stanici záchranné služby ALFA-HELICOPTER v Brně 20. května 2016.

Ukázky z prvního zašifrovaného úkolu příběhu milosrdenství:

Samík:

Strýc Mirek je velmi nemocný a nechodí. To jsem ještě nebyl ani na světě, když prý strýc nádherně hrál na housle. Ale pak odešel z domova, protože byl závislý na alkoholu. Potloukal se v životě, až zůstal ležet zraněný a bezmocný na ulici. Málem umřel, ale moje maminka s babičkou si ho vzaly k nám domů a starají se o něho... Někdy se modlíme společně růženec, i když mě strýc nemá rád, křičí na mne a nadává mi. Ale já ho mám přesto rád a vždycky mu odpustím...

Vavřinec:

Uprchlíci ze Sýrie, Iráku, Íránu a zemí, ve kterých se válčí, migrují do Evropy, ve které je zatím bezpečno, aby zde začali nový život a ochránili malé děti, starce i sebe. Přece jen, když lidé migrovali do Ameriky za štěstím, aby zde začali nový život, tak jim nikdo nebránil. Stejně tak když Židé utíkali na Západ na začátku druhé sv. války před fašisty nebo před komunisty z Východu na Západ. Bránily jim sice ploty a pohraniční stráž, ale přijali je tam bez problémů...

Martin:

O americkém vojenském kaplanovi Emilu Kapaunovi. Byl to kněz, který má české kořeny. Dočetl jsem se o něm v knize Nejsilnější zbraň. Děj se odehrává v době Korejské války... Emil Kapaun slouží v Unsanu v Severní Koreji. Nic netušící americké vojáky, kterých bylo v Unsanu asi tři tisíce, napadlo v noci dvacet tisíc čínských vojáků. Otec Kapaun běhal od zákopu k zákopu a zachraňoval raněné. I když mu velitel řekl, ať se stáhne a uteče, odpověděl, že jeho místo je u raněných. Během záchran raněných vojáků byl zajat čínskými vojáky a odvezen do zajateckého tábora, kde dál konal skutky milosrdenství...

ROZHOVOR S ÚČASTNÍKY:

Zeptali jsme se výherců, jak se jim let líbil. Jak se ve vrtulníku cítili?

Vavřinec:

Měl jsem smíšené pocity. Let se mi moc líbil, ale trochu jsem se i bál, když jsme se točili. Byl to nezvyklý pocit.

Samuel:

Mně se líbilo všechno. Nejvíce, když jsme viděli přehradu a brněnský závodní okruh, na kterém jezdila auta.

Martin:

Já jsem se bál jen trošku při startu, jak se vrtulník třásl. Jinak se mi to moc líbilo, nejvíce, jak jsme se nakláněli. Na uších jsme měli sluchátka, kde byl slyšet hlas z dispečinku. Mluvili anglicky a česky.

A jak se vám líbila soutěž, kterou jste vyhráli, co bylo pro vás nejtěžší?

Všichni: Nejtěžší bylo jednoznačně rozluštit první šifru. Soutěž byla hodně zajímavá, ostatní úkoly už byly docela snadné.

Gratulujeme všem výhercům, kteří kromě letu vrtulníkem a prohlídky letecké základny obdrželi i drobné dárky a občerstvení. Velké díky patří panu Pavlu Müllerovi, majiteli firmy ALFA-HELICOPTER, který tyto krásné ceny a zážitky věnoval do soutěže a sám výherce provázel a pilotoval vrtulník při vyhlídkovém letu.

Foto: Zbyněk Pavienský